

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทย ได้พัฒนาเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ความเจริญก้าวหน้าด้านวิชาการ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี เข้ามามีอิทธิพลต่อการดำเนินชีวิตของประชาชนในประเทศมากขึ้นเป็นลำดับ วิถีชีวิตอันสังคมเปิดกว้าง สภาพการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนาและเพิ่มพูนความรู้ และทักษะพื้นฐานของประชาชนให้สูงขึ้น อันจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตได้อย่างเหมาะสม ทำให้นักวิชาการและผู้บริหารระดับสูงมองเห็นว่าการศึกษาค้นพื้นฐาน 6 ปี ในระดับประถมศึกษาไม่เพียงพอที่จะตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้

จากเหตุผลดังกล่าวรัฐบาลจึงมีนโยบายที่จะพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้สอดคล้อง และสนับสนุนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศโดยจัดการศึกษาเป็นเครื่องมือที่จะเห็นได้จากข้อความในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) ที่ว่า "...เร่งกระจายโอกาสและปรับปรุงคุณภาพการศึกษา ซึ่งต้องให้ความสำคัญต่อการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น รวดยปรับปรุงหลักสูตรให้เน้นการฝึกทักษะ และเพิ่มพูนความรู้ด้านอาชีพให้เหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในท้องถิ่น และให้มีการกำหนดสิ่งจูงใจแก่ผู้ปกครองที่ด้อยฐานะทางเศรษฐกิจให้ส่งเด็กเข้าเรียนต่อให้มากขึ้น..." และต่อมาคณะรัฐบาลในแต่ละชุดได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการขยายโอกาสทางการศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

พลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ (อ่างาน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2534) แถลงต่อรัฐสภา เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2534 ว่าว่า "รัฐบาลมุ่งให้ความสำคัญต่อการ เร่งขยายโอกาสทางการศึกษา เพื่อเป็นฐาน

การขยาย การศึกษาภาคบังคับจาก 6 ปี เป็น 9 ปี ตลอดทั้งปรับปรุงหลักสูตร การเรียนการสอน ให้มีเนื้อหาสาระเหมาะสมกับสภาพท้องถิ่นควบคู่ไปกับการ เพิ่มพูนความรู้ผ่านระบบสื่อสารมวลชนต่าง ๆ

นายอานันท์ ปันยารชุน (อำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ, 2534) แถลงต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ 4 เมษายน 2534 ว่าจะเร่งขยายโอกาสและบริการทางการศึกษาในและนอกระบบให้กว้าง ขวาง และ ทัวถึงเพื่อยกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นอย่างต่ำรวมทั้งการ ขยายการศึกษาปฐมวัยในชนบทเพิ่มขึ้น

นายชวน หลีกภัย (อำนวยการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษา แห่งชาติ, 2534) แถลงต่อรัฐสภา เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2535 ว่าจะ ขยาย การศึกษาภาคบังคับ จาก 6 ปี เป็น 9 ปี เพื่อให้เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานของ ประชาชน โดยกำหนดมาตรการและวิธีการที่เหมาะสม มีความเชื่อมโยงสัมพันธ์ กันระหว่างการศึกษาในโรงเรียน และนอกโรงเรียน รวมทั้งสนับสนุนการจัดการ ศึกษาให้แก่ผู้บกพร่องทางจิตใจ และผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง และทัวถึงทั้งประเทศ

มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยม ศึกษาตอนต้น

นับตั้งแต่ประกาศใช้แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530- 2534) ที่ระบุไว้ในนโยบายว่า "เร่งจัดการศึกษาให้เหมาะสมกับความต้องการ ทางการศึกษา ในด้านการพัฒนาบุคคล และให้สัมพันธ์กับการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม และการพัฒนาประเทศ" รัฐบาลหลายสมัยได้ให้ความสำคัญต่อการขยายโอกาส

ทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน โดยให้ความเห็นชอบในการดำเนินงานตามลำดับต่อไปนี้

ครั้งที่ 1 วันที่ 31 มีนาคม 2530 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบโครงการ ขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตชนบทยากจน 38 จังหวัด และให้กระทรวงศึกษาธิการพิจารณาวางมาตรการยกเว้นค่าบำรุงการ ศึกษาแก่นักเรียนที่ยากจน

ครั้งที่ 2 วันที่ 1 กันยายน 2530 คณะรัฐมนตรีเห็นชอบด้วยกับแนว ทางการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานจากระดับประถมศึกษาไปจนถึงมัธยมศึกษา

โดยวิธีการไม่บังคับตามข้อเสนอของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

ครั้งที่ 3 วันที่ 12 กรกฎาคม 2531 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งได้ขยายขอบเขตจาก 38 จังหวัด ออกไปให้ครอบคลุมโรงเรียนที่อยู่ในเขตทรกัณดารด้วย

ครั้งที่ 4 วันที่ 30 พฤษภาคม 2532 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบด้วยกับสาระสำคัญของรูปแบบและวิธีการขยายการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามข้อเสนอของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ

ครั้งที่ 5 วันที่ 27 ตุลาคม 2532 คณะรัฐมนตรีมีมติ

1) เห็นชอบให้กระทรวงศึกษาธิการดำเนินการตามแผนปฏิบัติการระยะสั้นโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา (ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น) ในส่วนของกรมการศึกษานอกโรงเรียน

2) เห็นชอบด้วยในหลักการของแนวทางตามแผนปฏิบัติการระยะยาวโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา ที่จะดำเนินการให้ครอบคลุมในเรื่องของคุณธรรม จริยธรรม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ

ครั้งที่ 6 วันที่ 22 พฤษภาคม 2533 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบ ให้สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ดำเนินการโครงการนำร่องขยายโอกาสทางการศึกษาต่อไปอีก 3 ปี โดยให้ดำเนินการในพื้นที่ที่มีอัตราการเรียนต่อค่อนข้างต่ำ และจัดการศึกษาแบบให้เปล่า เพื่อเป็นแรงจูงใจให้ผู้ปกครองส่งผู้ที่อยู่ในความปกครองของตนเข้าเรียนต่อเพิ่มมากขึ้น การดำเนินการขยายโอกาสทางการศึกษาของสถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาตินี้ ให้ถือเป็นเพียงโครงการนำร่องเท่านั้น ยังไม่จัดเป็นการศึกษาภาคบังคับแต่ประการใดและในขณะเดียวกันก็ให้แก้ไขแผนการศึกษาแห่งชาติ พร้อมทั้งพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สอดคล้องกับภารกิจที่ได้รับมอบหมายในการดำเนินงานขยายโอกาสทางการศึกษา

ครั้งที่ 7 วันที่ 4 กันยายน 2533 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้โรงเรียนในสังกัดเทศบาลและเมืองพัทยา ดำเนินการขยายโอกาสทางการศึกษาโดยไม่บังคับต่อไปอีก 3 ปี กำหนดให้เริ่มดำเนินการตั้งแต่วันที่ 2534 เป็นต้นไป

ครั้งที่ 8 วันที่ 14 พฤษภาคม 2534 คณะรัฐมนตรีมีมติเห็นชอบให้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ดำเนินการขยายโอกาสทางการศึกษากระจายออกไปให้ทั่วถึง โดยมีเงื่อนไขให้คำนึงถึงความพร้อมด้านบุคลากร อาคารสถานที่ สภาพชุมชน ซึ่งเป็นที่ตั้งของโรงเรียนควบคู่กับความจำเป็นและความต้องการของท้องถิ่นร่วมกัน

กระทรวงศึกษาธิการ เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการจัดการศึกษา การศาสนาและวัฒนธรรม จึงเร่งดำเนินการเพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตลอดจนนโยบายของรัฐบาลและมติของคณะรัฐมนตรี โดยจัดให้มีโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และมอบให้กรมต่าง ๆ ในสังกัดเป็นผู้ดำเนินการทั้งในรูปของระบบโรงเรียนและนอกระบบโรงเรียน

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบ ในการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการตามโครงการนี้ และได้เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปีการศึกษา 2533 โดยให้โรงเรียนประถมศึกษาในสังกัดที่มีความพร้อมในด้านปัจจัยและสภาพต่าง ๆ เปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ปีละประมาณ 1,000 โรงเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการ ประถมศึกษาแห่งชาติ, 2534) ปัจจุบันในปีการศึกษา 2537 มีโรงเรียนประถมศึกษาที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา จำนวน 4,323 โรงเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2533) ซึ่งการจัดการเรียน การสอนในระดับนี้ได้กำหนดลักษณะที่สำคัญของนักเรียน ซึ่งเป็นผลผลิตจาก กระบวนการศึกษาตามหลักสูตรไว้กว้าง ๆ 3 ประการ คือ

1) พึ่งตนเอง เป็นการมุ่งพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกถึงความสามารถในการแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ ไม่ต้องรอขอความช่วยเหลือ หรือการลดปัญหา ให้น้อยลง และไม่หลบหลีกจากปัญหาที่เกิดขึ้น

2) มีความรู้และทักษะพื้นฐานในการประกอบอาชีพ เป็นการส่งเสริมให้ นักเรียนสามารถค้นพบความถนัด ความสนใจ ความต้องการ และสามารถประกอบ อาชีพในลักษณะต่าง ๆ เช่น การเข้าสู่กำลังแรงงานในภาคธุรกิจ อุตสาหกรรม หรือบริการ ตลอดจนขยายงานของครอบครัว และการสร้างงานของตนเองได้ตาม สมควร

3) ครอบตนเอง เป็นการฝึกอบรมและส่งเสริมให้นักเรียนมีคุณธรรม จริยธรรม

มีความประหลาดดี สามารถดำรงชีวิตในระบบเศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงได้อย่างเป็นสุข (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ)

ดังนั้นการที่จะนำหลักสูตรไปปฏิบัติให้ได้ผลตามความมุ่งหมาย จะต้องมีการวางแผนและดำเนินงานด้านวิชาการ หรือที่เรียกว่า "การบริหารหลักสูตร" (Curriculum administration) ซึ่งถือได้ว่าเป็นงานที่สำคัญที่สุดของการบริหารสถานศึกษา ส่วนการบริหารด้านอื่น ๆ เช่น การบริหารงานธุรการ การบริหารงานบุคคล การบริหารอาคารสถานที่ ฯลฯ เป็นไปเพื่อการสนับสนุนการบริหารงานด้านวิชาการให้บรรลุตามที่หลักสูตรกำหนด จึงกล่าวได้ว่าการบริหารหลักสูตร เป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษา หากผู้ปฏิบัติงานมีความรู้ ความเข้าใจ แนวทางการบริหารหลักสูตร และงานที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรชัดเจนเป็นไปในทิศทางเดียวกัน มีการปฏิบัติตามแนวทางที่กำหนดไว้อย่างเคร่งครัด ก็จะทำให้การจัดการเรียนการสอนมีคุณภาพและสามารถตั้งเป้าหมายแห่งความสำเร็จไว้ในระดับสูงได้ การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนประถมศึกษาเป็นภารกิจใหม่ที่เริ่มดำเนินการ หากได้ค้นพบรูปแบบและแนวทางดำเนินงานที่ชัดเจนเหมาะสมก็จะช่วยเร่งให้การดำเนินการประสบผลดียิ่งขึ้น

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเลย ได้ดำเนินงานตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตั้งแต่ปีการศึกษา 2533 ถึงปีการศึกษา 2537 มีโรงเรียนในโครงการจำนวน 69 โรงเรียน (ศูนย์ขยายโอกาสทางการศึกษา จังหวัดเลย, 2537) ซึ่งจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) พบว่านักเรียนยังขาดความกระตือรือร้น ขาดความสนใจ ไม่ตั้งใจเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ โดยเฉพาะรายวิชาบังคับแกน (สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดเลย, 2536)

จากการศึกษาสภาพปัญหาการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 9 ของ พงศ์พิศ ทะคง (2523) พบว่า การบริหารหลักสูตรที่มีปัญหามากที่สุดคือปัญหาเกี่ยวกับวัสดุ หลักสูตรและเอกสารประกอบการเรียนมีไม่เพียงพอ รองลงมาคือ การนำเนื้อหาหลักสูตรไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ไม่เหมาะสม กลุ่มครูบางวิชาไม่สะดวกในการใช้ จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรไม่เพียงพอ ครูไม่เข้าใจจุดมุ่งหมาย

ของหลักสูตร และครูสอนไม่ทันหลักสูตร ส่วนในด้านการเรียนการสอน เกี่ยวกับตัวครูที่มีปัญหามากที่สุดคือ จำนวนชั่วโมงของครูแต่ละคนมากเกินไป รองลงมาคือปัญหาการจัดครู การใช้ครูไม่ตรงตามความสามารถ และผู้บริหารไม่สนับสนุน ในด้านที่เกี่ยวกับนักเรียนมีปัญหามากที่สุดคือ นักเรียนไม่สนใจต่อการเรียน รองลงมาคือนักเรียนเรียนได้ไม่ตรงเป้าหมายในอนาคต มีพื้นความรู้ไม่เหมาะสมกับชั้นเรียน ขาดความสนใจในกิจกรรมของชุมชน มีเจตคติที่ไม่ดีต่อพฤติกรรมของครู ในด้านเกี่ยวกับกิจกรรมส่งเสริมวิชาการที่มีปัญหามากที่สุดคือ โรงเรียนจัดแผนการเรียนไม่สนองต่อความต้องการของโรงเรียนได้อย่างกว้างขวาง มีห้องปฏิบัติการไม่เพียงพอและการจัดหาวัสดุอุปกรณ์การเรียนไม่เพียงพอ รองลงมาคือการใช้และบำรุงรักษาอุปกรณ์ไม่มีประสิทธิภาพ ขาดการอบรมทางด้านวิชาการไม่ค่อยจะส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้จากห้องสมุด ในด้านที่เกี่ยวกับทักษะของครูมีปัญหามากประมาณ คือครูเน้นเนื้อหาวิชาการมากกว่ากระบวนการเรียนการสอน และครูขาดความรู้ในด้านการผลิตและการใช้สื่อการสอน ส่วนในด้านการประเมินผลที่เกี่ยวกับวิธีวัดและระบบการวัดที่เป็นปัญหามากที่สุดคือ การวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อปรับปรุงคุณภาพของข้อสอบ มีการอบรมเกี่ยวกับการวัดผลไม่เพียงพอไม่ค่อยมีเวลาในการจัดสอนซ่อมเสริม เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนของนักเรียน การใช้เครื่องมือวัดผลไม่คุ้มค่าเอกสารเกี่ยวกับการวัดผลไม่เพียงพอ การตรวจสอบคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนมีน้อย ซึ่งสภาพดังกล่าวข้างต้น ก่อให้เกิดปัญหาต่อการจัดการศึกษาระดับนี้เป็นอย่างมาก

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นบุคคลหนึ่ง ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการควบคุม ดูแล และกำกับโรงเรียนตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จึงมีความสนใจที่จะศึกษาสภาพและปัญหา การบริหารหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเลย ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลอันจะเป็นแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุงการบริหารหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ใน

โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา
จังหวัดเลย

1.3 ขอบเขตและข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารหลักสูตร มัธยมศึกษา
ตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ซึ่งกรมสามัญศึกษา
(2526) ได้แบ่งงานบริหารหลักสูตรเป็นงานทั้งหมด 12 งานดังนี้

- 1) การจัดแผนการเรียน
- 2) การจัดครูเข้าสอน
- 3) การจัดตารางสอน
- 4) การจัดงบประมาณเพื่อการเรียนการสอน
- 5) การใช้อาคารสถานที่อย่างประหยัดและมีประสิทธิภาพ
- 6) การจัดแนะแนว
- 7) การจัดสอนซ่อมเสริม
- 8) การจัดกิจกรรมนักเรียน
- 9) การให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
- 10) การนำทรัพยากรท้องถิ่นมาเป็นทรัพยากรประกอบการเรียนการสอน
- 11) การประเมินผลการเรียน
- 12) การนิเทศและติดตามการใช้หลักสูตรในโรงเรียน

1.4 ข้อตกลงเบื้องต้น

ผู้ตอบแบบสอบถามทุกคนตอบด้วยความจริงใจ ตามความเป็นจริงปราศจาก
อคติใด ๆ ทั้งสิ้น

1.5 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1) การบริหารหลักสูตร หมายถึง กระบวนการหรือกิจกรรมที่บุคคล
ร่วมมือกันดำเนินการโดยมีเครื่องมือคือหลักสูตร ซึ่งเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของ
โรงเรียนในอันที่จะเตรียมเด็กหรือเตรียมเยาวชนให้เกิดความรู้ ทักษะ และ

ประสบการณ์ที่ดีในการดำรงชีวิตให้มีประสิทธิภาพ

2) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ที่เป็นเอกสารแม่บทในการจัดการเรียนการสอน ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ได้จัดทำขึ้นในปี พ.ศ. 2521 และได้ปรับปรุงให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมในปี พ.ศ. 2533

3) โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเลย ที่มีการจัดการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นตามโครงการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 69 โรงเรียน ในปี พ.ศ. 2537

4) ผู้บริหารโรงเรียน หมายถึง ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการหรือผู้รักษาการในตำแหน่ง ของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเลย

5) ครูวิชาการ หมายถึง ครูที่รับผิดชอบหรือโรงเรียนมอบหมายให้ทำหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนและส่งเสริมการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเลย

6) ครูหัวหน้าหมวดวิชาบังคับแกน หมายถึง ครูผู้สอนที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบเป็นหัวหน้าหมวดวิชาบังคับแกน ได้แก่ วิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ พละนาฏย สังคมศึกษาและศิลปะศึกษา

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลจากการวิจัยจะอำนวยประโยชน์แก่ผู้เกี่ยวข้องดังนี้

1) เพื่อให้ผู้บริหารโรงเรียน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการบริหารหลักสูตร ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเลยพิจารณานำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2) เพื่อให้สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเลย สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอต่าง ๆ ในจังหวัดเลย พิจารณานำข้อมูลไปปรับปรุงการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนประถมศึกษา ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

3) เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับนักบริหารการศึกษา นักการศึกษาในระดับต่าง ๆ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ำใช้เป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยงานการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นต่อไป